

Rapport

Rapport betreffende een klacht over de Bezwaarschriftencommissie van de gemeente Leiden.

Datum: 6 november 2012

Rapportnummer: 2012/182

Klacht

Verzoekster, derde-belanghebbende bij een vergunning, klaagt erover dat:

een lid van de Bezwaarschriftencommissie afdeling 1 van de gemeente Leiden een goede familievriend is van de vergunninghouder;

de secretaris van deze commissie een vriendin is van de vrouw van de vergunninghouder.

Bevindingen en beoordeling

I Bevindingen

1. In 2011 besloot de gemeente Leiden bij verzoekster, mevrouw H., in de straat een invalidenparkeerplaats te creëren. Tegen dat besluit heeft mevrouw H. op 18 april 2011 bezwaar aangetekend. Het college van burgemeester en wethouders heeft haar bezwaarschrift ter advisering voorgelegd aan Bezwaarschriftencommissie, afdeling 1. De commissie bestond uit fungerend voorzitter, de heer N. en de leden, de heer B., oud-gemeenteraadslid en mevrouw K. Mevrouw S. was de secretaris van de commissie. De commissie hield op 24 juni 2011 een hoorzitting, waarin zijn gehoord mevrouw H., de andere bezwaarmakers en mevrouw Z., echtgenote van de houder van de invalideparkeerplaats (zie Achtergrond 1.). Ook was aanwezig mevrouw B., die namens het college verweer voerde. Het college verklaarde haar bezwaarschrift ongegrond, waartegen mevrouw H. geen beroep heeft ingesteld.

2. Mevrouw H. twijfelde aan het nut van de hoorzitting, omdat naar haar idee tijdens de hoorzitting enkel eenzijdig werd gecommuniceerd. Dit werd duidelijk, toen de discussie ergens naar toe bleek te gaan en deze acuut afgebroken werd, waarna de mededeling werd gedaan dat de commissie genoeg gehoord had en de aanwezigen konden gaan. Dit was op het punt dat de vraag kwam, waarom de invalidenparkeerplek in de eerste plaats was afgewezen. Tevens was haar ter ore gekomen dat het commissielid, de heer B. die vanuit de commissie de meeste vragen stelde een zeer goede vriend is van de familie Z. Dit was volgens haar belangenverstrengeling. Er zou telefonisch contact geweest zijn met dit commissielid de dag voordat de hoorzitting plaats vond. Verder was de notulist (bedoeld wordt de secretaris. N.o.) een vriendin van de vrouw van de houder van de invalideparkeerplaats.

3. De voorzitter van de commissie, de heer O. gaf aan dat het geen geheim was dat een van de commissieleden een goede bekende is van de vergunninghouder en dat was ook de commissie bekend. Dit enkele feit betekende echter niet dat daarom sprake zou zijn van vooringenomenheid, laat staan van belangenverstrengeling. Daarvan is de commissie tijdens de behandeling van het bezwaar, daarvoor of daarna op geen enkele wijze gebleken. Ook is er op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt dat er sprake is geweest

van een telefonisch contact tussen het commissielid en vergunninghouder. Zelfs indien er sprake zou zijn geweest van telefonisch contact, dan betekende dit niet direct dat op grond daarvan een commissielid niet meer bij de behandeling van een bezwaar betrokken zou mogen zijn.

Wegens verhindering van één van de leden van de commissie is enige tijd voor de zitting de heer B. in de plaats gekomen dat het verhinderde lid. Op de dag dat de zitting van de commissie plaatsvond heeft de heer B aan de fungerend voorzitter en het andere lid, alsmede aan de secretaris kenbaar gemaakt dat hij de familie Z. kende. De heer B. is lid van de gemeenteraad geweest en in die hoedanigheid heeft hij vele vergaderingen van de bewonersvereniging van de buurt van betrokkenen bijgewoond in verband met een langdurige kwestie over de renovatie van de daken van onder de woningen in de straat van betrokkenen. De heer B. kende op grond daarvan verscheidene bewoners, alleen mevrouw H. en de heer Ov. kende hij niet. Hij heeft toen ook te kennen gegeven dat hij enige jaren geleden in het ziekenhuis had gelegen en dat toen de heer Z. ook in dat ziekenhuis lag. Omdat de heer B. vele mensen kent en de commissie tot 1 mei 2011 ook raadsleden als leden van de commissie kende, vond hij het goed om een en ander vooraf aan de voorzitter en de commissie kenbaar te maken. De fungerend voorzitter heeft toen geen aanleiding gezien om de heer B. te verzoeken zich terug te trekken uit de commissie.

De heer B. ontkende dat er, afgezien van wat hiervoor is vermeld, sprake is van een relatie die is aan te merken als een goede familievriend van de vergunninghouder. Hetgeen mevrouw H. heeft aangevoerd gaf de commissie geen enkele aanleiding daaraan te twifelen en zij zag geen reden dat de heer B. de zaak niet zou hebben mogen behandelen. Mevrouw H. had ook al opgemerkt dat de heer B. meerdere malen samen met de familie Z. is gezien. Ook dat werd door de heer B. ontkend en de commissie had geen enkele aanleiding daaraan te twifelen. De heer B. ontkende ook dat er telefonisch contact is geweest tussen hem en de familie Z. op de dag voor de hoorzitting. Daarvoor zag de commissie geen grondslag in de brieven van mevrouw H. Gelet op de aard van de zaak, waarbij het ging om een GGD-advies en een verkeerstechnisch onderzoek, lag het ook niet voor de hand om al snel van een situatie te spreken, waarbij belangenverstremming van betekenis kon zijn. De commissie zou zich immers terughoudend moeten opstellen met betrekking tot de deskundigenadviezen. Het naar aanleiding van het onderzoek van de Nationale ombudsman opgestelde verslag op basis van de geluidopname van de zitting, bood eveneens geen steun voor de klacht. De secretaris was geen vriendin of bekende van mevrouw Z. Ook mevrouw Hi., administratief juridisch medewerkster bij het secretariaat van de commissie had met de behandeling van het bezwaarschrift niets van doen gehad. De commissie vond daarom dat er geen sprake was geweest van belangenverstremming en evenmin van een schijn van belangenverstremming of vooringenomenheid. Conform gemaakte afspraken had de heer B., toen hij zelf geen aanleiding zag om zich niet te bemoeien met de zaak, voor aanvang van de zitting aan de fungerend voorzitter melding gemaakt van het feit dat hij de familie Z. kende. Zoals hij

overigens ook een aantal bezwaarmakers kende. Er was geen reden dat de heer B. zich had moeten verschonen. Op grond van afspraken kwam het voor dat een lid zich verschoonde, dan wel dat zo'n lid zich op verzoek van de fungerend voorzitter terugtrok voor de behandeling van de zaak. De gang van zaken in een bezwarenprocedure is dat in een korte tijd moet worden beslist. Het advies wordt door drie leden uitgebracht. Het was aan die leden voorgehouden hoe belangrijk het was dat de schijn van belangenverstrengeling moest worden vermeden, en dat bij enige aarzeling contact moest worden opgenomen met het secretariaat en melding werd gemaakt bij de voorzitter. Wat moest worden vermeden is het kort voor de zitting van de agenda afvoeren van een zaak.

4. Mevrouw H. is van mening dat het niet ter zake doet of de gemeente het al dan niet zo bedoeld heeft. Het feit dat de schijn van belangenverstrengeling zich heeft voorgedaan is volgens haar duidelijk. Deze schijn was de reden van haar klacht geweest. De commissie had de schijn van partijdigheid te allen tijde moeten vermijden en hiervoor had zij bewust niet gekozen, aldus mevrouw H. Na de hoorzitting vertelde bezwaarmaker, de heer Ba., mevrouw H. op weg naar buiten dat mevrouw S. een vriendin was van mevrouw Z. Tijdens het onderzoek van de Nationale ombudsman gaf mevrouw H. aan dat het niet ging om mevrouw S., de secretaris van de commissie, maar om mevrouw B., die tijdens de hoorzitting namens het college verweer voerde. 5. De heer Ba. berichtte de Nationale ombudsman onder meer het volgende.

"Wat verderop in de zitting viel het op dat mevr. Z. overging om de voorzitter niet meer bij zijn achternaam te noemen maar bij zijn voornaam: J.

Dat zelfde geldt voor het lid van de commissie, de heer B. die vroeger in de straat van mevr. Z. heeft gewoond en een huisvriend van de familie is.

In de 2 jaar dat ik in de bewonersvereniging zat, waarvan mevr. Z. de secretaris en dagelijks bestuurster was, heb ik menigmaal meningsverschillen gehad, omdat alles wat er besloten moest worden eerst met de heer B. besproken moest worden. En de heer B. zijn wil was wet. Eenmaal heb ik twee en een half uur samen met mijn zoon aan nieuwe posters gewerkt en uitgevoerd in de kleuren die mevr. Z. had aangegeven, maar toen de heer B. vond dat het in rood met zwarte letters moest, moest alles over. Dit om te benadrukken hoeveel macht de heer B. had.

Zijn functie als raadslid heeft hij menigmaal gebruikt om de bewonersvereniging te helpen bij hun strijd tegen de woningbouwvereniging."

6. Van de zijde van de commissie werd als volgt daarop gereageerd.

"De heer B. heeft inderdaad in de straat van mevr. Z. gewoond. Dat is wel meer dan veertig jaar geleden. Bovendien hecht hij eraan op te merken dat hij beslist geen huisvriend is van de familie Z.

Het is pertinent niet waar dat mevr. Z. overging om de voorzitter niet meer bij zijn achternaam te noemen maar bij zijn voornaam: J. De naam J. is niet gevallen!

De reactie van de heer B. op deze mail van Ba. luidt aldus:

“Als ik eerlijk moet zijn weet ik absoluut niet wat ik met die brief (van de heer Ba.) aan moet. (...) De aantijgingen in de brief zijn irrelevant en hebben met de zaak betreffende de parkeerplaats niets te maken. (...)”

Voor wat mijzelf betreft het volgende: Mij is toentertijd verzocht door de bewonerscommissie om advies te geven en heb dat dan ook als volksvertegenwoordiger in samenwerking met SP'er, de heer R. gedaan.

Dit betrof met name hoe te handelen naar de gemeenteraad toe. V.w.b. opmerkingen over mijn "macht" om de bewonerscommissie te beïnvloeden kan ik alleen maar zeggen dat het complete onzin is. Ik ben nooit partij geweest in dit conflict en heb mij dan ook met het reilen en zeilen van de bewonerscommissie nooit inhoudelijk bemoeid.”

7. Op 11 oktober 2012 bracht de voorzitter van de bezwaaradviescommissie, de heer O. tijdens een gesprek met een onderzoeker van de Nationale ombudsman het volgende naar voren. De bezwaarprocedure ging om de aanleg van een gehandicaptenparkeerplaats. De vraag daarbij was: geeft de loopafstand, zoals die eerder is vastgesteld, aanleiding om een dergelijke parkeerplaats aan te leggen? Om dit te beoordelen wordt onder andere naar de parkeerdruk gekeken. De gemeente/commissie is geen arts en is daarom afhankelijk van het GGD-advies om te bepalen of iemand wel of niet in aanmerking komt voor een gehandicaptenparkeerplaats. Een punt als belangenverstrengeling kan hierbij geen rol spelen. Het gaat om de kans of een subjectief relevant risico een rol gaat spelen. In dat licht moet de discussie over belangenverstrengeling worden bekeken. Ook mevrouw H. moet dit hebben ingezien. Mevrouw H. wilde tijdens de hoorzitting een filmpje laten zien, waaruit zou blijken dat de heer Z. goed kon lopen. De commissie had daaraan geen behoefte, want zij kon er niets mee.

De samenstelling van de commissie is zeker twee keer gewijzigd. De heer B. was invaller en heeft voor de zitting aangegeven dat hij bijna iedereen kende, ook de aanvrager van de parkeerplaats, de heer Z. De heer B. kende mevrouw H. niet. Mede gelet op de aard van de zaak zag ook de fungerend voorzitter, de heer N. hierin geen problemen. Het stond mevrouw H. ook zelf vrij om dit punt van tevoren aan te kaarten bij de commissie. De heer B. had als raadslid veel te maken gehad met woningbouwkwesities in de wijk/straat waar betrokkenen wonen. Hij heeft hierdoor veel mensen leren kennen. Hij kende bewoners vanuit de problemen rondom de woningbouw. Hij was als raadslid actief op het gebied van woningbouw/volkshuisvesting, heeft zich daarom vaak bemoeid met zulke kwesities in de wijk en kent als gevolg daarvan veel mensen. De bezwaaradviescommissie bestond op basis van de oude verordening ook uit raadsleden. Op grond van de nieuwe verordening

dienden de leden te worden herbenoemd. De heer B. is als oud-raadslid voor twee jaar herbenoemd. Hij was een enthousiast raadslid, een echte Leidenaar. B. stelt vragen op kritisch manier. Hij is een waardevol lid van de commissie. De heer B. en de heer Z. hebben samen op zaal in het ziekenhuis gelegen. Ook heeft de heer B. de heer Z. destijds weleens bezocht om te vragen hoe het met hem ging, maar dat is niet recent geweest.

Dat er volgens de heer Ba. sprake zou zijn geweest van telefoongesprekken, bezoek en dat hij samen met de heer Ba. posters heeft gemaakt ten behoeve van de bewonersvereniging, is volstreekte onzin. Door toedoen van de heer Ba. is de oorspronkelijke kwestie bij de gemeente over de aanleg van een gehandicaptenparkeerplaats bij de Nationale ombudsman gedenatureerd tot een kwestie over belangenverstrengeling. De heer Ba. heeft niet eerst bij de gemeente geklaagd. De gemeente heeft daardoor niet de kans gekregen om zelf eerst te reageren. Gelijk als bij de rechter dient iemand die niet eerst heeft geageerd bij de betrokken instantie niet te worden ontvangen door de Nationale ombudsman.

II Beoordeling

8. Het vereiste van onpartijdigheid houdt in dat de overheid zich onpartijdig opstelt en zonder vooroordelen handelt. Dit impliceert dat overheidsinstanties en ambtenaren zich in hun optreden bewust moeten zijn van de belangrijke rol die de beleving van betrokken burgers hierbij speelt en voorkomen dat zich feiten of omstandigheden voordoen die een vrees voor vooringenomenheid kunnen rechtvaardigen.

Er is onderscheid tussen de subjectieve en de objectieve toetsing van vooringenomenheid.

Subjectieve toetsing concentreert zich op de vraag of een ambtenaar of overheidsinstantie werkelijk vooringenomen is in een specifieke zaak. Van onpartijdigheid of het ontbreken van vooringenomenheid wordt uitgegaan, tenzij het tegendeel blijkt.

Bij objectieve toetsing gaat het om de vraag of de vrees redelijkerwijs gerechtvaardigd is dat een ambtenaar of overheidsinstantie vooringenomen is. Met andere woorden: zijn er feiten of omstandigheden die een vrees van vooringenomenheid kunnen rechtvaardigen?

Ook de schijn van vooringenomenheid moet worden vermeden. Echter niet iedere schijn van vooringenomenheid kan een beroep op vrees voor vooringenomenheid rechtvaardigen. Die schijn moet objectief gerechtvaardigd zijn.

Ten aanzien van het commissielid

9. Om een oordeel te kunnen geven over de vraag of het commissielid het verbod van vooringenomenheid heeft geschonden dient, zoals aangegeven, onderscheid te worden gemaakt tussen de subjectieve en de objectieve toetsing van vooringenomenheid.

Wat betreft de subjectieve toetsing, heeft de Nationale ombudsman niet kunnen vaststellen dat het commissielid werkelijk vooringenomen is geweest. Uit hetgeen mevrouw H. heeft aangevoerd kan niet geconcludeerd worden dat er sprake is geweest van partijdigheid van of vooringenomenheid bij de commissie. Daarbij is het van belang dat de verlening van de invalidenparkeerplaats was gebaseerd op een medisch advies van de GGD en een verkeerstechnisch onderzoek, dat de commissie slechts marginaal kon toetsen.

Wat betreft de objectieve toetsing gaat het om de vraag of de vrees redelijkerwijs gerechtvaardigd is dat een ambtenaar of overheidsinstantie vooringenomen is. Zijn er feiten en omstandigheden die een vrees voor partijdigheid kunnen rechtvaardigen. Naar het oordeel van de Nationale ombudsman dient deze vraag bevestigend te worden beantwoord.

10. Erkend is dat de vergunninghouder een bekende was van het commissielid. Verder was hij als raadslid actief geweest op het gebied van woningbouw/volkshuisvesting, heeft hij zich daarom vaak bemoeid met zulke kwesties in de wijk en kent hij als gevolg daarvan veel inwoners. Zo heeft hij op verzoek de bewonerscommissie advies gegeven hoe te handelen naar de gemeenteraad. Mevrouw Z. was secretaris/dagelijks bestuurster van die bewonerscommissie. Deze omstandigheden, de actieve rol van de heer B. tijdens de hoorzitting en zijn woordkeus daarbij heeft bij mevrouw H. begrijpelijkerwijs de indruk gewekt dat er sprake was van vooringenomenheid van hem in het voordeel van de vergunninghouder. Het was daarom beter geweest om hetzij expliciet aan de bezwaarmakers, waaronder mevrouw H. te vragen of zij akkoord waren met behandeling van de zaak door het betrokken commissielid, hetzij dat het betrokken commissielid uit eigen beweging had besloten dat het bezwaarschrift door een ander (plaatsvervangend) lid diende te worden behandeld. Daarbij acht de Nationale ombudsman het van belang dat het hier niet ging om een zodanig kleine adviescommissie dat de klacht niet door een ander lid kon worden behandeld (zie Achtergrond onder 2 en 3). De Nationale ombudsman is dan ook van oordeel dat het commissielid het vereiste van onpartijdigheid heeft geschonden.

Ten aanzien van de secretaris

11. De persoon waarop mevrouw H. bleek te doelen, mevrouw B., was geen secretaris van de commissie, maar een medewerkster van de gemeente die tijdens de hoorzitting namens het college van burgemeester en wethouders verweer voerde. Zij viel daarom niet onder de verantwoordelijkheid van de commissie. Het vereiste van onpartijdigheid dat voor de commissie geldt, gold dan ook niet voor mevrouw B. Deze klacht mist dan ook feitelijke grondslag

Slotbeschouwing

De schijn van vooringenomenheid moet worden vermeden. Echter, voorkomen moet ook worden dat men geen deel kan uitmaken van een (advies)commissie/platform, enkel en alleen omdat men iemand kent en daardoor de schijn tegen heeft. Dit zal met name spelen voor personen die als gevolg van het participeren in de lokale samenleving veel mensen kennen. Het functioneren van zo'n commissie kan daardoor (onnodig) worden bemoeilijkt en dat gaat ten koste van de participatie. Beter is het om hierin transparant te zijn en de kwestie van tevoren te bespreken met alle betrokkenen, waarna kan blijken of de relatie al dan niet een probleem is. Soms kan het de voorkeur verdienen om zich uit eigen beweging terug te trekken om te voorkomen dat een van de betrokkenen zich bezwaard voelt om zijn reserves ten aanzien van het lid te uiten, niet wetende wat dat mogelijk zal betekenen voor zijn/haar zaak.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van Bezwaarschriftencommissie van de gemeente Leiden is ten aanzien van een commissielid gegrond wegens strijd met het vereiste van onpartijdigheid.

De klacht over de secretaris van de bezwaarschriftencommissie is niet gegrond.

De Nationale ombudsman,

dr. A.F.M. Brenninkmeijer

Onderzoek

De Nationale ombudsman ontving een verzoekschrift van mevrouw H. met een klacht over een gedraging van de Bezwaarschriftencommissie van de gemeente Leiden. Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de commissie verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Tevens werd de commissie een aantal specifieke vragen gesteld. Tijdens het onderzoek kregen de commissie en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

In het kader van het onderzoek werd betrokkenen verzocht op de bevindingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

De reactie van de voorzitter van de commissie gaf aanleiding het verslag aan te vullen.

Mevrouw H. gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

verslag van de hoorzitting van 24 juni 2011

advies van de commissie aan het college van 19 juli 2011

brief van verzoekster aan de commissie van 7 juli 2011

brief van de commissie aan mevrouw H. van 14 juli 2011

e-mails en brieven van mevrouw H. aan de Nationale ombudsman van 26 juli en 22 en 29 augustus 2011, 29 maart en 23 juni 2012

brief en e-mail van de commissie aan de Nationale ombudsman van 27 januari en 16 augustus 2012

e-mail van de heer Ba. aan de Nationale ombudsman van 8 juli 2012

verslag van een gesprek met de voorzitter van de bezwaaradviescommissie op 11 oktober 2012

Achtergrond

1. Verslag hoorzitting op 24 juni 2011

"De voorzitter: Goedemorgen. Welkom bij de Bezwarenadviescommissie van de gemeente Leiden. Mijn naam is Jan N. Ik ben de voorzitter van deze commissie, de heer B. en mevrouw K. zijn onze leden en mevrouw S. is onze secretaris. Dan zal ik voor de secretaris ook even proberen vast te stellen wie wij aan de overkant van onze tafel hebben zitten. U bent mevrouw Z.?"

Mevrouw Z.: Ja.

De voorzitter: Ik zie dat u ook namens uw man optreedt?

Mevrouw Z.: Dat klopt.

De voorzitter: Duidelijk.

De heer G.: Mijn naam is G.

De voorzitter: U bent meneer G. Eén van de bezwaarden?

De heer G: Ja, dat klopt.

Mevrouw H.: Ik ben mevrouw H.

De voorzitter: Ok. En wie bent U?

De heer Ov.: Mijn naam is Ov.

De voorzitter: Meneer Ov., van harte welkom. En u bent?

De heer Ba.: Mijn naam is Ba.

De voorzitter: Welkom meneer Ba. Ik ga keurig het rijtje af. U bent?

De heer S.: Mijn naam is S.

De voorzitter: U bent belangstellend toehoorder?

De heer S.: Dat klopt.

De voorzitter: Bij zaken zoals deze is het zo dat de bezwaarden hier in eerste instantie de gelegenheid krijgen om hun bezwaren nader toe te lichten. Dat wil ik ook in dit geval gaan doen, maar ik vraag mij even af of u een gezamenlijke woordvoerder heeft of dat dit niet zo is.

De heer G.: Nee hoor.

De voorzitter: U wilt dus allemaal zelf uw zegje doen?

De heer G.: Ja

De voorzitter: Juist. Dan zeg ik er voor de duidelijkheid nog één ding van tevoren even bij. Het gaat hier over de verlening van een gehandicaptenparkeerplaats. Waar het uitdrukkelijk niet om gaat, is het gebruik van die gehandicaptenparkeerplaats. Deze commissie gaat er niet over of dit netjes of niet netjes gebeurt. Daar ziet de politie eventueel op toe. Het gaat dus alleen om de parkeerplaats zelf. Om de discussie helder te houden verzoek ik u dan ook om daar wel rekening mee te houden. In de volgorde zoals wij het op papier hebben staan komt de heer G als eerste aan de beurt.

De heer G.: Wat ik sowieso al heel erg raar vind, is dat er eerst iets kan worden neergezet en dat er daarna pas een bezwaarschrift kan worden ingediend. Als ik een muur wil bouwen en ik vraag aan de gemeente of dat mag, dan zegt men "gaat u maar bouwen,

dan zien wij daarna wel of er een bezwaarschrift wordt ingediend". Als dan blijkt dat het niet mag, kan ik mijn muur weer af gaan breken. Voor mij is de volgorde zo dat je eerst iets aanvraagt, dat men dan een bezwaarschrift kan indienen en dat het als er geen bezwaren zijn wordt neergezet. Nu zijn de rollen omgedraaid.

De voorzitter: Ik kan u wat dit betreft meteen al uitleggen dat de gang van zaken zoals die hier bestaat door de wet is voorgeschreven en dat deze dus keurig in orde is.

De heer G.: Ik vind het een rare volgorde.

De voorzitter: Dan moet u bij de wetgever in Den Haag zijn.

De heer G.: OK. Mijn andere punt is dat ik niet begrijp waarom deze familie een gehandicaptenparkeerplaats nodig heeft. Meneer Z. blijkt achteraf ziek te zijn en dat is absoluut heel zielig en vervelend. Het gaat mij nergens om, maar ik zie alleen mevrouw maar in de auto rijden. Zij is ook de enige die de auto daar parkeert, dus de heer Z. rijdt zelf nooit in de auto. Ik weet het niet hoor, maar misschien is het wel zo dat hij niet thuis is. Mevrouw Z. is niet invalide en de heer Z. loopt wel in zijn tuin. Ik zie hem zelfs tuinieren. Hij zit ook wel eens buiten. Ik heb begrepen dat de familie ook op vakantie gaat en ik neem aan dat hij dan ook moet lopen. Dat is mijn andere bezwaar. Wat ik al aangaf en wat ik ook heel raar vind, is dat de parkeerplaats door een ander wordt bezet. Dat zijn mijn bezwaren. Het enige wat ik er nog even bij wil geven, is de brief van mevrouw Z. Ik weet niet of u die gezien heeft, maar...

De voorzitter: Wij hebben alles gezien.

De heer G.: Dat is de brief waarin mevrouw Z. ons aanspreekt over het feit dat haar man zo ziek is en dat wij die plek wel mogen hebben, maar dat wij dan ook zijn ziekte erbij mogen krijgen. Ik vind dat, wanneer iemand zoiets zegt, diegene dan wel heel erg ver gezakt is.

De voorzitter: Mevrouw H.?

Mevrouw H.: De heer Ov. en ik hebben samen een bezwaarschrift ingediend dus hij moet mij als hij denkt dat hij dat nodig vindt maar even aanvullen. Wij zijn van mening dat mevrouw Z. de heer Z. prima af kan zetten en vervolgens, mocht dat nodig zijn, de auto weg kan zetten. Ze zijn beiden met pensioen en als ze thuis zijn, kan zij ook prima de auto ophalen en voor de deur parkeren, zodat de heer Z. in kan stappen en vervolgens weg kan rijden. Ons lijkt het dus niet nodig dat hij een invalidenparkeerplaats heeft.

De heer Ov.: Zal ik het even aanvullen?

De voorzitter: Ja.

De heer Ov.: Wat wij in ons bezwaarschrift hebben aangegeven, is dat mevrouw Z. volgens ons prima in staat is om de heer Z. af te zetten en dan even de auto weg te zetten. Daarnaast is gebleken uit de stukken die we van de commissie hebben ontvangen dat er drie keer in de straat is gekeken en dat er voor de familie Z. binnen 100 meter plek is waar zij gewoon kunnen parkeren. In die zin lijkt mij deze invalidenparkeerplaats dan ook overbodig. Daar komt nog bij dat wij een constatering hebben kunnen maken van het feit dat de heer Z. wel degelijk in staat is om redelijk goed te lopen. Daar hebben wij ook een filmpje van, waarop te zien is dat hij gewoon door onze straat loopt. Wat ik mij dan ook afvraag, is waar die medische verklaring dan precies op gebaseerd is. Tot slot wil ik, ook al weet ik dat de commissie daar verder niet zo heel vee! mee van doen heeft, nog even aanhalen dat de brief, zoals die door mevrouw Z. verstuurd is een heleboel mensen diep heeft geraakt. Die brief was nogal kwetsend. Wij vinden dat dan ook niet netjes

De voorzitter: Meneer Ba.?

De heer Ba.: Ja. ik ga in deze nog een stapje verder. Ik heb mevrouw Z. twee jaar lang met haar wijze van parkeren meegemaakt, waarbij het niet één keer zo was dat zij van de gehandicaptenparkeerplaats geen misbruik maakte en dat zij de parkeerkaart van de heer Z., terwijl hij daar zelf niet bij was, naar mijn mening altijd heeft misbruikt. Zij is gewoon goed ter been en hoeft dus niet op een invalidenparkeerplaats te staan. In Den Haag, hier bij het Stadhuis en bij de Aalmarkt als ze naar de griffie ging, altijd en overal gebruikte zij die kaart. Toen ik bezwaar had aangetekend, begon zij te steigeren op het moment dat zij dat formulier, dat daaronder gekopieerd is, binnen kreeg. Zij begon er van alles bij te betrekken wat erbij te betrekken viel. Zij weet uit hoofde van haar secretarisschap bij de bewonersvereniging dat ik een psychische ziekte onder de leden heb. Ook die ziekte begon zij bij deze kwestie te betrekken. Zij begon zelfs een brief naar de directeur van de GGD te schrijven en ging deze bij de advocaat van de heer S. bezorgen. terwijl deze niets met mij te maken had. Ik had immers niets met dat geval te maken. Zij stuurde deze brief toen ook meteen maar even naar Woningbouwvereniging De Sleutels, de HBE, het overkoepelend orgaan, de Politie en de wijkagent. Overal waar zij maar terecht kon ging zij dit misbruiken. Ze stuurde de politie op mij af, omdat mijn bumper 20 centimeter over de rand van de parkeerplaats hing. Ik kreeg van de politie alle gegevens over mijn privéleven en over dingen die gebeurd zijn voor mijn voeten gegooid, waarna ik die agent gevraagd heb of zij hem ook verteld had van de brief die zij ons had gestuurd. Daar had zij blijkbaar niets over gezegd. Ik heb hem die brief toen laten lezen om te laten zien wat zij geschreven had. Hierin worden wij immers allemaal onderuit gehaald. Hij zei toen dat hij dat wel een beetje kinderachtig vond, maar dat hij het gezeur nu zat was en dat wij hiermee moesten ophouden en hier volwassen mee moesten omgaan. Ik heb hem toen gezegd dat wij dat ook hadden gedaan en dat wij niets tegen haar hadden gezegd. Wij hebben alleen maar een brief naar de Commissie voor de Beroep- en Bezwaarschriften gestuurd dat wij van deze dingen niet gediend zijn. Dat vind ik volwassen genoeg. Ik ben dan ook van mening dat mevrouw Z. wat dit betreft ver over de schreef gaat. Dit heeft

immers niets meer te maken met de gehandicaptenparkeerplaats waar het nu om gaat. Ik sta nog steeds het punt van vorig jaar voor dat, wanneer hij naar Kenia op vakantie gaat met rode lemen grond die stoffig is en daar met longemfyseem tussen de olifanten loopt, hij zich dan heel goed kan redden en dus niet binnen twintig meter een parkeerplaats behoeft te hebben. Zij schrijft immers in haar brief dat zijn loopafstand niet meer dan twintig meter is, Dat was op het moment dat het bezwaarschrift boven water kwam, want daarvoor kon hij gewoon nog heen en terug met zijn boodschappentassen naar het winkelcentrum open. Vanaf dat moment ineens niet meer, wat ik buitengewoon kinderachtig vind. Mijn bezwaar is nog steeds dat dit in mijn ogen een privéparkeerplaats is. Voor mevrouw Z. is het lekker makkelijk om een parkeerplaats in haar eigen straat te hebben. Het is inderdaad zo dat deze straat met parkeren overspannen is. Ik ben het er dus niet mee eens dat zij haar privileges op deze manier naar boven weet te halen. Het feit dat zij haar privileges op deze manier naar boven weet te halen is den ook de reden van het indienen van mijn bezwaar.

De voorzitter: Dank u wel. Nu gaan we eerst even horen wat de gemeente over uw bezwaarschriften te zeggen heeft.

Mevrouw B: Ik begrijp dat er bij de burens onderling heel veel zeer zit, maar helaas moet ik mij, voor zover die bij mij bekend zijn, toch beperken tot de feiten. De heer Z. is gekeurd door de GGD. Daaruit is een bepaalde loopafstand gekomen. Naar aanleiding van de bezwaren heb ik nogmaals contact met de GGD opgenomen en zij ondersteunen nog steeds het afgegeven advies ten tijde van het afgeven van de invalidenparkeerkaart. Als iemand een gehandicaptenparkeerkaart heeft, heeft diegene de mogelijkheid om een aanvraag voor een gehandicaptenparkeerplaats in te dienen. De kaart is afgegeven voor een aanvrager als bestuurder. Voor ons is de heer Z. dus nog steeds bestuurder van het voertuig. In dat geval wordt er bekeken of er binnen 100 meter doorgaans parkeergelegenheid is en dit wordt beoordeeld aan de hand van de parkeerdruk in dit geval er een hoge parkeerdruk geconstateerd en met deze onderzoeken is toch aangegeven dat de noodzaak voor het aanleggen van die parkeerplaats voor de heer Z. echt aanwezig is. Om deze reden is die gehandicaptenparkeerplaats dan ook aangelegd. Iedereen kan daartegen bezwaar aantekenen, omdat het een verkeersmaatregel is. Degenen die bezwaar aantekenen doen dat dus op goede gronden. Dat is dus mogelijk. Ik zeg u nogmaals dat deze zaak door de gemeente goed afgehandeld is en dat de plaats naar aanleiding van de onderzoeken terecht is aangelegd. Het gebruik of het misbruik van plaats en kaart, en dat is al eerder aangegeven, zijn zaken van handhaving en dat is dus een andere afdeling die daarover gaat. De vergunningverlening, zoals ik het nu heb kunnen zien en heb kunnen beoordelen, heeft op de juiste wijze en op goede gronden plaatsgevonden.

De voorzitter: Dank u wel. Mevrouw Z., heeft u iets op te merken?

Mevrouw Z.: Heel kort. De rapportage van de GG en GD spreekt voor zichzelf, maar ik wil hier graag benadrukken dat mijn man naast een slopende longziekte ook hartproblemen heeft. Hij heeft een hartinfarct gehad en daar zijn hartritmestoornissen bij gekomen. Deze extra klachten kunnen niet behandeld worden omdat de medicatie daarvoor niet met de longmedicatie samengaat. Stressvolle situaties moeten mede daarom zoveel mogelijk vermeden worden. De acties van de heer Ba. hebben ertoe geleid dat mijn man nu tweemaal achter elkaar, op 31 mei en 14 juni, in het ziekenhuis moest worden opgenomen. Als dit zo doorgaat, kan de afloop fataal zijn. Verder nog dit. Op woensdagmiddag 22 juni, dus eergisteren, heb ik in de Lidl, de supermarkt bij ons in de buurt, van de heer S. gehoord dat de heer Ba. voor hem een verklaring heeft geschreven die hij moest ondertekenen. Ook vertelde hij mij dat de heer Ba. van mij persoonlijk filmpjes heeft gemaakt en dat de verklaring van de heer S. en de filmpjes naar uw commissie zijn gestuurd. Als dit juist is, verzoek ik u deze, desnoods op grond van openbaarheid van bestuur, naar mijn man te sturen. Ik weet dus niet of deze verklaring in het dossier zit. Ik weet ook niet of die filmpjes in het dossier zitten, maar zo is het mij verteld. Dan wil ik nog één ding over dat verhaal van die safari zeggen. Wij zijn vorig jaar in maart op safari naar Kenia gegaan. Dat was voor het moment dat mijn man die ernstige infectie met de Nocardia en de pseudomonas-bacterie heeft opgelopen. Mijn man is in een rolstoel gegaan. Dat gaat de laatste tijd altijd zo als we op vakantie zijn. Overal is vervoer geregeld en je kunt echt niet tussen de olifanten open. Je loopt geen meter in Kenia, Dat is zelfs streng verboden. Je kunt toch niet tussen wilde dieren rond gaan lopen? Je wordt vervoerd in busjes, die busjes hebben airco en je krijgt dus helemaal geen stof naar binnen. Ik weet dus niet waar die verhalen vandaan komen. Het spijt me heel erg, maar ik kan er niets mee. Ik neem verder dan ook maar voor kennisgeving aan wat er allemaal voor bla-bla-bla-verhalen op papier staan.

De voorzitter: Dat was het wat u betreft?

Mevrouw Z.: Ja, meer heb ik niet. Dank u wel.

De voorzitter: Met betrekking tot die stukken waar u het over heeft, dus die filmpjes en die verklaring, dat gaan wij nazoeken. Wij hebben uw verzoek op grond van de Wet openbaarheid van bestuur dus genoteerd.

Mevrouw Z.: Heel graag.

De voorzitter: Zijn er vragen?

De heer B.: Ik heb wel een klein beetje moeite met het verschijnsel wat ik van diverse kanten betreffende de gezondheidssituatie van de heer Z. heb gehoord. Ik krijg de indruk dat de bezwaarmakers op dit moment van mening zijn dat ze beter dan de GGD denken te weten wat er met de heer Z. aan de hand is. Ik ben bang dat, maar misschien is mijn mening of idee daarover verkeerd, de GGD op basis van de medische gegevens toch wel

duidelijk kenbaar gemaakt heeft dat er met de desbetreffende persoon iets duidelijk niet in orde is. Waar baseert u eigenlijk de wetenschap op dat u weet wat een ander mogelijk kan mankeren?

De heer Ov.: Ik wil daar wel op reageren, want ik zet inderdaad mijn twijfel bij de verklaring van de GG en GD. Simpelweg omdat het een momentopname is en wij de heer Z. in zijn omgeving op een heel andere wijze zien. Wij hebben dus ook een filmpje gemaakt waarop te zien is dat hij gewoon door onze straat loopt. Het gaat niet alleen om de gezondheidssituatie van de heer Z. op zich, want daar kan ik helaas niet over oordelen. Ik kan alleen maar zien dat hij gewoon door onze straat loopt. Hij kan zijn auto blijkbaar niet parkeren, maar hij kan er wel gewoon in rijden en naar zijn huis open. Dat is wat ik zie.

De heer B.: Ik kan het me wel voorstellen dat u op deze wijze reageert, maar wanneer iemand anders een gehandicaptenparkeerplaats heeft en zijn hond uit laat, kan ik niet beoordelen wat diegene dan gewoon in zijn algemeenheid wel of niet mankeert en waardoor hij voor een gehandicaptenplaats in aanmerking komt. Dat lijkt mij onmogelijk. Hoe schat u dat zelf dan in?

De heer Ov.: Als u ziet dat iemand die een gehandicaptenparkeerplaats heeft zijn hond uit laat, kunt u daar zelf toch ook uw vraagtekens bij zetten? Dat is toch op zijn minst tegenstrijdig?

De heer B.: Nee.

De heer Ov.: Iemand die een gehandicaptenparkeerplaats heeft, wordt toch verondersteld zijn auto niet te kunnen parkeren en naar huis te kunnen lopen?

De heer B.: Ja, maar wat is dan uw veronderstelling? Dat iemand die een gehandicaptenparkeerplaats heeft in feite alleen maar op bed behoort te liggen? Dat kan natuurlijk niet.

De heer Ov.: Nee nee, want de constatering is dat de heer Z. minder dan honderd meter kan lopen en dat is blijkbaar een criterium om zo'n parkeerplaats toe te kennen.

De heer B.: Dat is in ieder geval een onderdeel van de eventuele toewijzing van een gehandicaptenparkeerplaats.

De heer Ov.: Maar onze constatering is dat hij wel degelijk meer dan honderd meter kan lopen. Volgens ons voldoet hij dus niet aan dat criterium.

De heer B.: Nee, maar dat is volgens uw beoordeling en dat is ook een momentopname, want dat ken met hetzelfde gemak de volgende dag heel anders zijn.

De heer Ov.: Maar onze beoordeling is niet op zichzelf staand. Dat is niet alleen een weergave van de verklaring van de heer Ba., maar ook van de verklaring van onszelf. Dat is dus een constatering van meerdere mensen die dat zelf hebben gezien.

De heer G.: Ja, en de ziekte van de heer Z. is natuurlijk verschrikkelijk. Ik hoop dat haar man heel oud wordt, daar gaat het mij ook helemaal niet om. Maar waar het wel om gaat, is dat mevrouw Z. op die plek staat, terwijl haar man een parkeervergunning heeft. Dat vind ik vreemd. Mevrouw rijdt in de auto en meneer heeft een vergunning. Als mijn moeder bijvoorbeeld gehandicapt zou zijn, zou ik dus zomaar kunnen zeggen: "Schrijf u uw auto maar even over op mijn naam, dan heb ik in elk geval een plek". Dat is hoe ik dit hele verhaal bekijk.

De heer B.: Ik geloof dat u nu toch een beetje overdrijft.

De heer G.: Het gaat me helemaal niet om die man zijn ziekte. Dat vind ik uiteraard verschrikkelijk vervelend. Dat meen ik echt.

De heer B.: Maar het is niet aan ons of aan u om te beoordelen of een auto nu door één of door twee personen wordt gebruikt. Laten we dat maar even heel duidelijk vertellen. En of de een van die auto nu meer gebruik maakt dan dat de andere persoon dat doet, is ook niet van belang. Dat is immers gewoon het normale gebruik van de auto. Als het in uw gezin zo is dat zowel uw vrouw als uzelf een rijbewijs heeft, terwijl u slechts één auto hebt, is het niet aan mij om te bepalen of u daar zelf het meeste in mag rijden of dat uw vrouw daar het meeste in mag rijden.

De heer G.: Dan vraag ik me wel af waarom die parkeerplaats een gehandicaptenparkeerplaats is.

De heer B.: Wat zegt u?

De heer G.: Dit is toch een gehandicaptenparkeerplaats of heb ik dat verkeerd?

De heer B.: Nee, u hebt het over het rijden.

De heer G.: Nee, ik heb het over het feit dat u een gehandicaptenparkeerplaats afgeeft aan iemand die invalide is. Dat is toch zo?

De heer B.: Maar degene die de gehandicaptenparkeerplaats heeft aangevraagd, is de heer Z., terwijl ik in alle stukken mevrouw Z. tegenkom.

De heer G.: Dat klopt, want de heer Z. rijdt nooit in de auto.

De heer B.: De heer Z. rijdt wel in de auto.

De heer G.: Wanneer dan?

De heer B.: Dat is niet ter zake doende.

De heer G.: Nee nee, maar daarom zei ik: 'Stel je voor dat mijn moeder wat zou mankeren en dat ik dan zou zeggen dat zij mijn auto op haar naam moet zetten en dat er bij mij in de straat dan een parkeerplaats moet worden aangelegd. Dan heb ik voor altijd een parkeerplaats, want parkeren is heel moeilijk in onze straat. Mijn moeder heeft dan recht op die parkeerplaats, maar ik rijd lekker in de auto. Dan denk ik: 'dat is toch mooi geregeld', want dan heb ik altijd een parkeerplaats voor mezelf. Dat is hoe ik dit zie.

De voorzitter: Zo gemakkelijk is het natuurlijk niet, want de gemeente probeert wel degelijk te bekijken of er in het gezin van de personen waarom het gaat daadwerkelijk een situatie is die het toekennen van een gehandicaptenparkeerplaats nodig maakt. Maar het feit is dat de techniek van die parkeerplaats zodanig is dat deze voor een bepaald autonummer of een bepaald kentekennummer wordt verleend. Die parkeerplaats wordt toch niet voor een bepaalde chauffeur, maar voor een auto met een bepaald kenteken verleend?

De heer G.: Dat gaf ik daarnet toch aan? Dat zei ik toch?

De voorzitter: Dan kan het inderdaad zo zijn dat mevrouw deze auto bestuurt en op zich is dat dan rechtmatig wanneer zij die auto op die plaats zet.

De heer G. Sorry, dat ik het zeg, maar dit gaat helemaal nergens over. Dus als ik een pasje heb, zou ik in principe kunnen zeggen dat ik mijn auto overal waar het vol is mag parkeren en dat ik hem hier zelfs voor de deur mag zetten? Ik zou dan zelfs het pasje van mijn moeder kunnen nemen.

De voorzitter: Als u "tussen aanhalingstekens" zo handig zou kunnen zijn.

De heer G.: Dat is niet handig, dat vind ik een beetje misbruik maken van de situatie.

De voorzitter: Daarom zei ik tussen aanhalingstekens "zo handig" zou kunnen zijn om dat te doen, dan kan dat uiteraard bij iedereen.

Mevrouw B: Ik kan over het misbruik van een kaart nog wel wet toevoegen Het is inderdaad zo dat de handhaving binnen de gemeente Leiden op misbruik van gehandicaptenparkeerkaarten zeer alert is. Mocht het zo zijn dat een kaart misbruikt wordt, dan wordt deze onmiddellijk ingenomen. De houder van de kaart krijgt één keer een waarschuwing en bij de tweede keer wordt de kaart onmiddellijk ingetrokken. Dat houdt dus in dat de gehandicapte gedupeerd is en als men dat risico wil nemen, is dat ook het risico van de gehandicapte zelf, want deze raakt gewoon zijn kaart kwijt. Met zijn kaart raakt hij dus ook zijn plaats kwijt en dan kan hij bezwaar aantekenen wat hij wil, maar dan blijft de gemeente toch heel standvastig in het afnemen van deze plaats en deze kaart. Dit omdat men deze dan blijkbaar toch niet nodig heeft. Zo simpel ligt dat en naar de bezwaarmakers toe is dat één van de zaken die ik even wilde toevoegen.

De voorzitter: Juist. Dank u wel. Zijn er nog vragen?

Mevrouw K.: Ja, ik ben benieuwd naar de reactie van mevrouw Z. op wat de heren en dames waarnemen over de gezondheidstoestand van haar man.

Mevrouw Z.: Het valt mij op dat wij kennelijk vierentwintig uur per dag in de gaten worden gehouden. Dit omdat deze verklaringen anders niet kunnen worden afgelegd. Hebben deze mensen dan niets anders te doen dan achter het raam te kijken en erop te letten wanneer en door wie er in de auto wordt gestapt. Wat mij heel erg zeer doet, is dat men kennelijk mijn man, voor de laatste tijd die hij nog heeft, dat laatste beetje zelfstandigheid niet meer wil gunnen, dus dat hij ook nog van mij afhankelijk moet worden om ergens naartoe te kunnen gaan. Als ik nu zonder de auto de deur uit ga en mijn man wil ergens naartoe, dan kan dat niet. Dat vind ik echt heel erg. Ik vind het ook heel erg dat men niet doordenkt bij wat mijn man nu meemaakt. Vorig jaar is hij eigenlijk twee keer opgegeven en hij heeft nu in geleende tijd. Ik begrijp dan ook niet dat men hem dat niet gunt. Ten tweede wilde ik over het gebruik van die invalidenparkeerkaart nog even zeggen dat ik de stukken daarover heb gelezen. Het enige wat ik daarover nog wil zeggen is dat, als dit daadwerkelijk zo geweest is, degenen die zeggen daar mede aan meegewerkt te hebben daartegen op dat moment geen enkel principieel bezwaar hebben gehad. Dan vond men dat wel heel erg makkelijk.

De voorzitter: Mevrouw, ik ga u onderbreken, want u gaat nu over andere dingen spreken.

Mevrouw Z.: Ik dacht dat ik commentaar moest geven.

De voorzitter: Mevrouw K. vroeg commentaar op de stelling van de bezwaarmakers dat de fysieke toestand van uw man op dit moment wel zo is dat hij de hond kan uitlaten of een stuk kan open.

Mevrouw Z.: Wij hebben helemaal geen hond.

De heer Ov.: Jawel, daar hebben wij bewijzen van.

Mevrouw Z.: Ik wil u zeggen hoe dat zit. Mijn man heeft hele zware antibiotica en Prednison en moet dit dagelijks gebruiken. Daar komt hij ook nooit meer vanaf. Het ziektebeeld van mijn man is zodanig dat er dagen zijn dat hij zich goed voelt en dat hij gelukkig een eindje in onze straat kan lopen. De meeste dagen kan dat echter niet. Iedereen mag zeggen wanneer zij hem voor het laatst. Dus tussen de opnames door en terwijl hij dan helemaal niet kan lopen en niet eens de deur uit kan, op straat hebben gezien. Als hij wel naar buiten kan, heeft hij moeite om die auto te bereiken.

Mevrouw H.: Maar kan hij dan wel auto rijden?

De heer Ov.: Ja. zou ik hier meteen op mogen reageren alstublieft?

Mevrouw Z.: Jawel, dat kan hij zeker.

De heer Ov.: Op het moment dat de heer Z. gekeurd wordt en even hypothetisch gezegd een slechte dag heeft, kan ik mij voorstellen dat zo'n GG en GD-arts zegt dat dit zo niet meer gaat en dat hij een parkeerplaats nodig heeft. Maar blijkbaar is het op dit moment al zo dat hij, wanneer hij een slechte dag heeft, hij niet eens kan rijden, omdat hij zijn bed niet uit kan komen. Maar blijkbaar kan hij op een goede dag gewoon nog lopen. Dan heeft de parkeerplaats toch niet nodig?

Mevrouw Z.: Dat heb ik niet gezegd.

De heer B.: Daar wil ik dan even een vraag over stellen, want de GGD geeft een advies af en dat doet zij niet alleen op basis van de waarneming van dat moment, maar ook op basis van datgene wat als aanvulling door specialisten, huisartsen en weet ik veel wat voor andere instanties relevant is. Deze artsen, specialisten of andere instanties maken een totaalbeeld. Zij maken dus niet per definitie alleen een beeld van het moment dat die persoon daar voor een wet of niet verplichte keuring, want dat maakt in principe niets uit, aanwezig is. Het kan inderdaad zo zijn dat iemand, wat u zojuist vertelde, zich op dat moment goed kan voelen en de indruk kan wekken dat dit alle dagen het geval is. Even zo vrolijk geldt dit ook voor iemand die op dat moment een slechte dag heeft. Dan zou de GGD zich daarop moeten baseren dat de toestand van diegene altijd slecht is. Zo is het natuurlijk niet. De GGD-arts baseert zijn advies op alle medische gegevens die op dat moment beschikbaar zijn. Ik ben dan ook van mening dat dit laatste leidinggevend zou moeten zijn.

De heer Ov.: Hoe komt het dan dat dit de eerste keer heel anders was?

De voorzitter: Wij gaan wat dit betreft geen verdere vragen van u beantwoorden of dit soort discussies aan. Ik ben eigenlijk van mening dat wij op dit moment voldoende hebben gehoord om een advies te kunnen uitbrengen en dat zullen wij als commissie dan ook doen. Dat betekent dat wij dit naar de gemeentebestuurders zullen sturen en dat u van het gemeentebestuur over ongeveer zes weken op uw bezwaren een beslissing krijgt.

Mevrouw H.: Ik heb hier nog dat filmpje. Wilt u dat nog zien?

De voorzitter: Nee. Dat had u eerder moeten indienen.

Mevrouw H.: Hoezo? Ik heb in mijn brief toch netjes geschreven dat dit aanwezig en opvraagbaar is en dat ik dat nu bij me heb?

De voorzitter: Jawel, maar wij gaan hier nu geen filmvertoningen houden.

Mevrouw H.: Het is gewoon een klein filmpje, meer niet. Dit is gewoon om aan te tonen dat datgene wat wij zeggen, namelijk dat de heer Z. wel degelijk in staat is om meer te lopen,

wel degelijk zo is.

De voorzitter: Wij noteren dat u een filmpje bij u heeft waaruit volgens u zou blijken dat de heer Z. wel degelijk meer kan lopen

Mevrouw H.: Ja. maar ik kan het u toch laten zien, zodat u daarvan ook getuige bent?

De voorzitter: Ja, maar dat willen wij niet zien.

Mevrouw H.: Dat is prima.

De voorzitter: Ik dank allen voor uw komst."

2. Verordening op de Commissie voor de Beroep- en Bezwaarschriften 2009

Artikel 3, eerste lid

De commissie is als volgt samengesteld:

- a. er is een eerste voorzitter en er zijn voorts ten minste drie andere voorzitters, die op aanbeveling van burgemeester en wethouders door de gemeenteraad worden benoemd, met dien verstande, dat deze functies onverenigbaar zijn met het lidmaatschap van de raad, met het ambt van burgemeester van Leiden en met de in artikel 13 van de Gemeentewet genoemde betrekkingen. Bij de aanbeveling dragen burgemeester en wethouders er zorg voor dat ten minste één voorzitter de instemming heeft van het Georganiseerd Overleg;
- b. er worden maximaal tien leden en zes plaatsvervangende leden door de gemeenteraad uit zijn midden benoemd, met dien verstande dat de functie van burgemeester onverenigbaar is met het lidmaatschap van de commissie. Ook duoraadsleden kunnen door de gemeenteraad worden benoemd als lid of plaatsvervangend lid van de commissie.
- c. Bij aanvang van de raadsperiode kunnen in plaats van de zes plaatsvervangende leden genoemd onder b. maximaal 12 plaatsvervangende leden door de gemeenteraad benoemd worden uit de kring van ex-raadsleden die tot het aantreden van de zittende gemeenteraad lid van de gemeenteraad waren.
- d. twee vertegenwoordigers van de vakbonden en twee plaatsvervangende vertegenwoordigers, aan te wijzen door het Georganiseerd Overleg;
- e. twee door het college van burgemeester en wethouders aan te wijzen ambtenaren en twee plaatsvervangers.

3. Verordening op de Commissie voor de Bezwaarschriften 2011, inwerking getreden op 14 mei 2011

Artikel 3, eerste lid

De commissie is als volgt samengesteld:

a. er is een eerste voorzitter en er zijn voorts ten minste drie andere voorzitters, die door burgemeester en wethouders worden benoemd, met dien verstande, dat deze functies onverenigbaar zijn met het lidmaatschap van de raad, met het ambt van burgemeester van Leiden en met de in artikel 13 van de Gemeentewet genoemde betrekkingen. Bij de benoeming dragen burgemeester en wethouders er zorg voor dat ten minste één voorzitter de instemming heeft van het Georganiseerd Overleg;

b. er worden maximaal tien leden en zes plaatsvervangende leden door burgemeester en wethouders benoemd, met dien verstande dat deze functies onverenigbaar zijn met het lidmaatschap van de raad en met de in artikel 13 van de Gemeentewet genoemde betrekkingen.